

Cum te-ai hotărât să devii artist?

o povestire în șapte episoade

proiect inițiat de grupul H.arta în cadrul bienalei Periferic

De multe ori, să fii artist tânăr în România înseamnă să te simți lăsat la marginea lucrurilor, să trebuiască să faci față neajunsurilor unei educații anacronice, ideilor preconcepute despre artă și incertitudinii unui viitor care nu pare să conțină prea multe șanse.

În timpul workshop-ului „Cum te-ai hotărât să devii artist?“, workshop desfășurat în cadrul bienalei Periferic, secțiunea „Procesul social” curată de Marius Babias și Angelika Nollert, am discutat cu 14 studenți la Facultatea de Arte Plastice din Iași despre motivele pentru care vor să devină artiști, despre

I O vreme în care credeam că arta e ceva foarte romantic

și fără nici o legătură cu viața reală. În momentul când te hotărăști să urmezi o educație artistică, decizia ta e determinată de așteptări, dorințe, idei preconcepute, vise, stereotipuri, idealuri, clișee, care dictează ce anume ar trebui să fie arta și cum ar trebui să fie artiștii.

Când eram mică, pentru că după aceea motivele sau părerea mea despre artist s-au schimbat, dar când eram mică eram un copil visător și-mi imaginam sau îmi doream multe lucruri, oricum copiii sunt foarte optimiști și au impresia că o să schimbe lumea și că sunt atâtea posibilități și că totul e frumos și bine. Îmi imaginam sau mi-ar fi plăcut să fac ceva care să fie cât mai puțin îngrădit, adică să am o mare putere de exprimare, să fie așa cumva, nelimitat, într-un fel abstract, ca să pot eu să mă simt mulțumită. Când ești mic te simți ca un fel de Dumnezeu, ai impresia că totul e posibil și din punct de vedere artistic, că poate fi ceva foarte vast și care să nu se limiteze la anumite cunoștințe. **Oana Toderică, pictură murală, anul IV**

Într-o mare măsură așteptările de acum sunt și așteptările de atunci dar conturate mult mai clar. Cred în continuare că arta e un motiv și față de tine și față de ceilalți să faci niște lucruri extrem de personale, care se regăsesc și în multe alte domenii, în sensul creației, care se regăsesc, sunt sigur, în oricare alt domeniu, dar în artă îmbracă o formă mai largă și mai acceptată de către ceilalți. **Alexandru Grigoraș, foto-video-multimedia, anul IV**

De când mă știu, am vrut să devin artist, deși nu știam, poate, într-adevăr ce înseamnă să fii artist. Când eram mic eram un copil care căuta să fie mai altfel decât ceilalți, căutam să fiu mai independent, să fac lucruri mai anormale, mai altfel... **Bogdan Vatavu, foto-video-multimedia, anul IV**

În clasa a patra, profesorul de desen, un pictor din oraș, mi-a dat un patru la desen, primul mare patru din viața mea tocmai la desen, și a zis că trebuie să fac liceul de artă. Și bineînțeles că asta e o mare mândrie pentru unii părinți și așa am ajuns la liceul de artă.

Lavinia German, foto-video-multimedia, anul IV

Cred că primul contact a fost când eram în clasa a opta și am auzit la televizor despre festivalul Periferic. Eram oarecum în temă cu manifestări „underground” în arte, dar nu

din domeniul artelor vizuale, ci mai mult din muzică, cu fenomene din muzică care se întâmplau la periferia acestui gen. Am aflat de acest eveniment și m-am dus. Eram destul de mic la vremea aia și în primă instanță am avut un șoc pentru că s-au întâmplat acolo niște lucruri pe care nu că nu le-aș fi acceptat dar care erau cel puțin dubioase pentru vremea respectivă. Nu-mi aduc aminte exact ce am văzut dar dacă la vremea respectivă era în regulă să vezi ceva șocant într-un film, să zicem să vezi Portocala mecanică pentru mintea mea de atunci era ceva acceptabil, dar să vezi o persoană care are un comportament relativ similar și dubios într-un performance (despre care nu știam exact ce era atunci) pe viu, era un lucru care m-a descumpănit și în același timp mi-a plăcut. Știu că am plecat de acolo după vreo trei ore, m-am dus acasă și mi era rău fizic. A fost un contact destul de violent, dar interesant pentru că la vremea respectivă (aveam 14 ani) nu eram complet rupt de artă, fusesem deja injectat cu impresionism și toate curentele post respectivei perioade de către părinți și de către contextul în care am trăit până la acea vârstă, dar nimic mai sus. Picasso era cel mai exagerat lucru în domeniul artelor vizuale. Cam așa a fost contactul și ulterior am căutat singur. Stilul asta subversiv pe care îl practică arta contemporană m-a acaparat încetul cu încetul fără să-l conștientizez prea mult. **Alexandru Grigoraș**, *foto-video-multimedia, anul IV*

La mine, hotărârea foarte clară a venit când a apărut televiziunea prin cablu, MTV-ul, Cartoon network-ul, moda ce venea din afară, reclamele la parfumuri, la haine, la genți la tot ce era toată lumea asta fashion. Cred că eram printr-a șasea și am zis că eu o să fac foto-video și am luat-o exact pe partea asta foarte comercială, foarte de atitudine, de imagine care să se vândă, ceva ce acuma consider a fi nu numai foarte superficial dar chiar dăunător. Am studiat chiar toată cultura asta a cool-ului, ca să zic așa, și acuma am ajuns să fac ceva care să o oprească, cel puțin asta vreau să fac. **Bianca Simionescu**, *foto-video-multimedia, anul III*

Eu m-am născut într-o familie care n-avea nici o legătură cu arta, generație de generație au fost țărani, n-am avut nici un antecedent, nici măcar intelectuali să fie, pur și simplu mi-a fost cel mai simplu să desenez, a fost un fel de refugiu la început, după aceea mi-am dat seama că e o posibilitate de a mă exprima și acuma a ajuns o necesitate. Practic nu văd altă soluție. **Eugen Pop**, *pictură, anul III*

II Cum arată un artist

și ce anume trebuie să zici, să faci, să pari ca să nu stârnești o admirație fără obiect (pentru că nu deții în mod real lucrurile pentru care ești admirat și nici nu ai vrea să le deții) și nici să nu fii privit cu condescendență? Sunt atâtea motive care să te determine să te simți aproape jenat când spui : « Sunt artist » sau « Vreau să fiu artist ».

Lumea îi consideră pe artiști nebuni, « vai, ce frumos, sunt niște nebuni », dar eu mă consider un om perfect normal. **Eugen Pop**, *pictură, anul III*

Noțiunea de artist acum e prea vagă. Oamenii pot să zică: „e nebună?” „ce-a pățit?” „asta e artă?” **Mihaela Știrbu**, *pictură murală, anul IV*

Ideea asta că oscilăm între realitate și ficțiune, asta îi atrage pe oameni. **Ioan Ene**, *pictură, anul II*

Majoritatea oamenilor văd artistul ca pe cineva care are barbă și chipiu și, cu penelul în mână, pictează tablouri. Așa credeam și eu când eram mic, dar acum văd că artist înseamnă cu totul altceva. De fapt sunt foarte multe feluri de artiști. **Bogdan Vatavu**, *foto-video-multimedia, anul IV*

Totdeauna trebuie să te explici, « da, sunt artist. Nu artist de care știi tu. Nu pictez. Eu fac cutare » și începi să spui până când omul fuge de tine. **Bogdan Vatavu**, *foto-video-multimedia, anul IV*

Urăsc termenul acesta de artist pentru că artistului i se conferă un statut pe care eu nu-l accept, e mai mult sau mai puțin pictorul cu barbă și bască, care trebuie să aibe peste 40 de ani, să aibe barbă, să fie un pic grăsuț și să creeze constant și indiferent. **Alexandru Grigoraș**, *foto-video-multimedia, anul IV*

Și am fost într-adevăr privit altfel, dacă tot vorbim despre cum sunt priviți artiștii în societate, am fost privit altfel și asta e și un lucru bun și un lucru rău, depinde de fiecare persoană, cum gândește, cum se simte lângă ceilalți pentru că mulți cred că artiștii trebuie tratați altfel. « Domnul respectiv este artist, este un tip boem, locuiește undeva într-o mansardă, ascultă muzică până noaptea târziu, stă murdar în casă, fumează, bea, se distrează », când zici artist parcă automat vin termenii ăștia ca o definiție. **Adrian Stoleriu**, *pictură murală, anul IV*

Toți, când te întreabă ce studiezi și tu spui că ești la arte, au așa un zâmbet care spune multe de la sine, nu știu dacă spun neapărat „vai, ce frumos, e artist”, ci mai degrabă cred că mulți privesc pragmatic lucrurile și se gândesc că „eeh, e la arte și după o să se chinuie în domeniul ăsta, nu prea are multe șanse”... Poate că mulți se gândesc că artiștii sunt boemi, dar eu nu am trăit într-un mediu în care să simt că am făcut ceva care să mă deosebească de ceilalți. **Oana Nicuță**, *pictură murală, anul IV*

Încerc să mă integrez, nu mă simt diferit și încerc să mă raportez exact la societatea de astăzi, bineînțeles, cu regulile mele, cu opțiunile mele și cu ceea ce vreau eu să fac.

Adrian Stoleriu, *pictură murală, anul IV*

III Câți sunt oamenii care așteaptă ceva de la artă

ce rol ar trebui să aibe arta într-un context care încă păstrează memoria unei perioade în care se socotea că e suficient să vorbești în artă despre lucruri cât mai vagi și mai ‘contemplative’ ca să ai sentimentul că te opui sistemului ?

Oamenii sunt reticenți, nu acceptă orice, nu vor să vadă orice, fiindcă încă preferă să le faci un tablou pe care să și-l pună în sufragerie, să bea dimineața ceaiul în fața lui și să se gândească la ce bine trebuie să miroase florile alea pictate.

Lavinia German, *foto-video-multimedia, anul IV*

Își închipuie, cred, un tablou cu niște floricele, un vas, o natură statică sau mai curând o icoană. Cam asta e arta. **Mihaela Știrbu**, *pictură murală, anul IV*

Ei văd arta doar printr-un peisaj, o natură statică, persoanele pe care le-am întâlnit cam asta cred. Consideră arta ca pe ceva de suprafață, ceva ce există și în natură. Sau uneori o

văd ca pe o prostie, o pierdere de vreme. „Asta nu e muncă.” **Alexandra Andriescu**, *grafica, anul*

Eu n-am probleme cu pictura, dar am probleme cu mentalitatea asta, cu moda asta, că arta e tabloul și sculptura și mai departe nu există artă. Oamenii iau arta ca pe o decorație.

Bianca Simionescu, *foto-video-multimedia, anul III*

Eu văd în artă suficiente resurse, fiind atât de pluridisciplinară și avînd legătură cu diferite domenii de activitate și mi se pare că poate să conducă la chestii profunde, legate de context, la chestii care să te facă într-adevăr să simți că ai făcut ceva, care au importanță, nu e vorba numai de o chestie pe care ai pictat-o și ai pus-o pe perete pentru că asta nu-i suficient, e plăcut, te simți bine, dar nu-i suficient. **Oana Toderică**, *pictură murală, anul IV*

Cred că sunt mulți oameni care consideră că artă sunt doar acele tablouri puse frumos în ramă și expuse pe simezele unei galerii, cred că mulți se așteaptă să găsească lucrul ăsta, să găsească o compoziție interesantă, un joc de culori care să le atragă privirea, sau să-i ducă cu gândul mai știu eu unde. Foarte puțini se așteaptă să găsească un mesaj legat de o anumită problemă socială, să vadă arta ca funcționînd la un alt nivel decât cel estetic.

Oana Nicuță, *pictură murală, anul IV*

Problema este că sunt puțini cei care vin la manifestări artistice, din afara domeniului, și dacă sunt într-adevăr contemporane, dacă aduc ceva nou, puțini sunt cei care acceptă sau cărora le place. **Bianca Simionescu**, *foto-video-multimedia, anul III*

Ar fi foarte fain și tot visez la chestia asta, să faci arta accesibilă publicului larg, celui care muncește, celui care e groaznic de obosit și are probleme financiare zi de zi, probabil că de-abia se descurcă. **Bianca Simionescu**, *foto-video-multimedia, anul III*

Vis-a-vis de cum privește un om de pe stradă arta, poate că putem diferenția în funcție de locația în care se află arta, pentru că asta e o problemă, accesibilitatea față de fenomenul artistic. Dacă e într-o galerie, trece pe lângă ea pentru că e o stație de tramvai în fața galeriei și dacă e pe partea de așteptat tramvaiul, atunci ar putea să-i intre în câmpul vizual, dar nu știu dacă are vreo rezonanță în capul lui vis-a-vis de ceea ce vede. Cât despre eventuala formă de artă pe care ar putea-o întâlni pe stradă și care devine un fel de obstacol pentru el, cel mai probabil o evită, dar nu cred că are reacții adverse față de fenomen. Cel puțin la lucrurile care s-au întîmplat și pot să cadă sub sfera asta nu am văzut nimic care să fie inacceptabil. Din păcate față de artă cel mai inacceptabil comportament este indiferența, pentru că atunci te plictisești și-ți vine să te duci să te culci. **Alexandru Grigoraș**, *foto-video-multimedia, anul IV*

Tu ca artist, trăiești printr-un public. Și în momentul în care acel public are cu totul alte preocupări și nu numai că nu se gîndește la artă dar nu se gîndește la nimic altceva, la ce se întîmplă în sistem, unde trăim, din ce e compus, de ce respectăm anumite reguli, care zic eu, sunt niște întrebări de bază pe care nu le poți lua , așa, gratuit și atunci când o persoană de genul ăsta vine la o expoziție de artă probabil că dacă vine, vine pentru imagine, ar veni pentru că ar da bine, ar fi cool. **Bianca Simionescu**, *foto-video-multimedia, anul III*

Stai și te uiți și vezi că toți oamenii stau cu spatele la toate lucrurile care se întîmplă în jurul lor. Stau cu spatele și ignoră totul și îți dai seama că tu te uiți la oamenii care stau cu spatele dar la rândul tău și tu stai cu spatele la ceva și atunci vrei să faci ceva și să-i întorci cu fața, dar nu neapărat cu fața spre tine, ci cu fața spre lucrurile de care, de multe

ori, intenționat se feresc, cred, sau inconștient câteodată. **Lavinia German**, *foto-video-multimedia, anul IV*

Aici e un grup restrâns de persoane care acceptă arta din ziua de astăzi, nu știu câți sunt în Iași cei care apreciază arta contemporană sau o înțeleg. Se spune că sunt niște prostii, niște imaginații de-ale tale dacă faci un performance sau o instalație și asta te descurajează foarte tare și te face să te gândești că nu mai are rost. Lucrezi doar pentru tine și câțiva colegi.

Arta e exclusă din cotidian. Cei care vin de pe stradă la o expoziție și sunt interesați sunt foarte puțini. **Andreea Năsoi**, *pictură murală, anul IV*

Cred că rolul cel mai de bază al artei e să-l ajute pe cel care o face să trăiască, într-un plan interior bineînțeles, și să intre în dialog în foarte multe moduri cu cei care privesc ceea ce face. **Alexandru Grigoraș**, *foto-video-multimedia, anul IV*

IV Iași

și despre felul în care te determină locul în care trăiești.

Sunt prea mult lucruri ca să enumăr ce-mi place și ce-mi displace în Iași. Nu-mi place pentru că e un oraș mic în care se întâmplă puține lucruri, de la economie și până la filozofie, și asta se manifestă ca o constrângere și ca o limitare. Mie, cel puțin îmi dă de multe ori o senzație de lehamite, desi n-ar trebui să se întâmple și sunt conștient de asta, dar asta e efectiv ceea ce se întâmplă. Și în același timp îmi place că din motivul că nu prea se întâmplă nimic e într-un fel curat de orice influențe pozitive care pot deveni sufocante în alte părți, dar cred că asta e un argument pozitiv doar pentru a nu vorbi doar despre lucruri negative. **Alexandru Grigoraș**, *foto-video-multimedia, anul IV*

Eu iubesc Iașiul, mi se pare minunat. Este minunat faptul că vin atâția tineri care au așteptări mari, e un oraș universitar în care se întâmplă chestii culturale. **Oana Toderică**, *pictură murală, anul IV*

Iașiul e un oraș interesant, care are multe de oferit și o atmosferă anume. E destul de liniștit și asta poate să însemne și că e inactiv. **Oana Nicuță**, *pictură murală, anul IV*

Iașiul nu e un loc unde poți să spui că poți să faci orice fiindcă există mentalitatea oamenilor care nu ține neapărat de Iași ci de România, în general.

Lavinia German, *foto-video-multimedia, anul IV*

Trăim într-o țară misogină. E o diferență foarte mare între cum e privit un bărbat când are ceva de spus și cum e privită o femeie.

Bianca Simionescu, *foto-video-multimedia, anul III*

De obicei, influența se simte foarte mult asupra mea și a lucrărilor mele, influența că sunt din Iași, din Moldova. Uneori mă simt constrâns și inferior față de un alt artist, din altă regiune sau din altă țară, dar asta probabil e ceva care n-ar trebui să existe. E vina mea că o las să fie vina mea. Toată lumea e complexată că e din Moldova sau România (și ce rău sunt văzuți românii peste hotare) dar nu-i adevărat, noi ar trebui să vedem cine suntem, să continuăm, adică peste tot sunt și oameni buni și oameni răi.

Bogdan Vatavu, *foto-video-multimedia, anul IV*

O dată ce-ai ieșit în afară și vezi cum stau lucrurile acolo, te întrebi de ce nu-i la fel și la tine, cu ce-ai greșit tu și atunci îți propui să schimbi lucrurile. Cum ne-am obișnuit să fim și cum ar trebui să fim. **Adrian Stoleriu**, *pictură murală, anul IV*

E inevitabil să te raportezi și la un context din afară având în vedere faptul că arta nu-i ceva împărțit pe națiuni, pe categorii. Nu mă simt izolat legat de locul în care trăiesc în momentul de față, dar implicit nu poți să te sustragi de la fondul cu care ești înzestrat datorită circumstanțelor în care ai trăit și influențelor care te-au format, pentru că am ajuns așa datorită forțelor interne și externe deopotrivă, dar exteriorul are o mare influență. Adică, nu pot să-mi neg contextul, chiar dacă aș crede că pot face asta el o să transpară inevitabil, tot timpul, în tot ceea ce fac.

Cred că există mai multe oportunități în alte contexte, mai mult din punct de vedere material, dar și de altă natură, o efervescentă culturală mult mai puternică care ajută pe fiecare să fie mai creativ. Cred că asta e un lucru destul de important. O țară a contextului local este, cel puțin așa văd eu lucrurile, că domnește o foarte mare plictiseală în lumea artiștilor din zona asta sau oricum lucrurile nu sunt coagulate destul în momentul de față și de multe ori lucrurile care se întâmplă sunt doar datorită circumstanțelor, de multe ori sunt forțate.

E discutabil dacă e un oraș tolerant sau nu. Tolerant față de ce? Având în vedere că nu se întâmplă foarte multe lucruri e tolerant față de puținele lucruri care se întâmplă. În absolut nu e un oraș tolerant, nici pe departe, dar cel puțin eu nu am întâmpinat nici o piedică în orice am vrut să fac aici, nici o constrângere.

E un oraș de provincie care vine cu toleranțele și intoleranțele de rigoare, în sensul că oamenii sunt de treabă, dar acceptă relativ puține lucruri, lucrurile cu care sunt obișnuiți. Cred că cel mai potrivit răspuns ar fi faptul că nu ne-am pus niciodată problema așa, cred că e pentru prima dată când mă gândesc dacă orașul în care trăiesc este un oraș tolerant sau intolerant și cred că asta spune multe lucruri. **Alexandru Grigoraș**, *foto-video-multimedia, anul IV*

Nici eu nu pot să zic că sunt tolerantă sută la sută și atunci nu pot să aștept ca oamenii să fie tot timpul deschiși pentru că le e greu, asta e ceva ce descoperi în timp, adică am învățat o lecție și acum pot să privesc altfel o anumită categorie de oameni care până acum mi se părea jalnică. Trebuie să ai experiența și contact cu lumea ca să poți să treci peste anumite prejudecăți de-ale tale. Avem probleme cu toleranța toți, ține și de tradiție. Oamenii se ascund după religie și folosesc fraze, principii care nu le sunt personale, le folosesc pentru că sunt acolo, la îndemână și pot să le justifice disprețul și ura. **Oana Toderică**, *pictură murală, anul IV*

V Învățământul de artă

și felul în care acesta te formează. Cu rare excepții, ideile care se transmit în instituțiile de educație artistică perpetuează o imagine stereotipală despre cum ar trebui să fii ca artist: geniul neînțeles, de preferință bărbat, care nu se raportează în nici un fel la realitate ci care stă în turnul lui de fildeș și așteaptă să fie descoperit.

Facultatea, în primul rând e anacronică, e o mașină care produce pe bandă rulantă lucruri de care nu mai are nimeni nevoie și de multe ori, pe o parte îi formează în mod inutil pentru contextul actual, iar pe ceilalți îi sâcăie. Și astfel se voalează contextul, adică devine din ce în ce mai superficial. **Alexandru Grigoraș**, *foto-video-multimedia, anul IV*
Bănuiesc că antecedentele sunt cam aceleași pentru fiecare din generația mea, adică ai terminat liceul în 2001, ai o bază construită în liceu, construită după un anumit șablon care nu s-a schimbat de ani de zile, ai ajuns la facultate. Multe nu s-au schimbat, asta-i clar. Între liceu și facultate diferența nu-i prea mare, sau cel puțin așa e în România, sau cel puțin așa e la facultatea de artă.

Direcția în care încerc să mă orientez acum n-are nici o legătură cu nimic din ce-am învățat în liceu, lucrurile alea sunt undeva departe, într-un sertar cu cheie și poate pierzi și cheia că s-ar putea să ai noroc mai mare după aceea. Când am intrat la facultate, evident vroiam să continui oarecum pe aceeași linie cu ceea ce făceam în liceu. Nu văzusem nimic altceva decât acele scheme clasice. Aveam senzația că mai fac încă patru ani în care desenez frumos și fac tablouri frumoase, îndrept foaia bine și vroiam să continui așa. Pentru că asta ți se și pretinde în facultate. **Lavinia German**, *foto-video-multimedia, anul IV*

Mai este problema aceasta cu istoria artei, sau, cel puțin, cu modul în care se predă la noi istoria artei care mai mult în-doctrinează decât să te deschidă. Poate că mai degrabă ar trebui să se înceapă să se predea în primii ani arta contemporană și după aia să evolueze pentru că rămânem în urmă, nu acceptăm nimic nou, pentru că « nu se face, unde ai mai văzut tu așa ceva ». **Bianca Simionescu**, *foto-video-multimedia, anul III*

Există profesori în vârstă care văd și gândesc îngust, care au idei preconcepute. Se poate ca la o anumită oră de predare să-ți spună că ar trebui să te implici, că ar trebui să ai păreri. Ora viitoare vii cu acea propunere și atunci, « nu, nu s-a mai făcut așa ceva și dacă s-a mai făcut atunci nu-i bine, uite ce scrie aici, astea sunt regulile, pe astea le urmăm ». Ca-n comunism, nu ai voie să ai o părere. Ceea ce nu poate să facă decât rău pentru că individul respectiv care e în formare, ori devine ca acel profesor, cu universul îngustat, ori n-o să mai aibe niciodată curajul să-și exprime punctul de vedere. **Mădălina Băncilă**, *foto-video-multimedia, anul III*

Există profesori care sunt deschiși, dar care sunt în minoritate. **Bianca Simionescu**, *foto-video-multimedia, anul III*

Am avut multe așteptări de la facultatea asta și pe parcurs m-a cam dezamăgit. În ceea ce privește profesorii nu am avut așa o dezamăgire totală, dar, mai ales, în ceea ce privește modul de lucru și posibilitățile materiale. **Andreea Năsoi**, *pictură murală, anul IV*
Facultatea nu e un mediu ce mi-ar putea oferi un viitor în artă.

La școală, fac ce-am de făcut, nu vreau să mă opun, dacă am de făcut lucrări la tehnici, lucrări tradiționale, le fac, dar treptat îmi dezvolt ideile mele, în paralel. **Alexandra Andriescu**, *grafică, anul II*

Facultatea a fost destul de dezamăgitoare pentru că e închisă într-un sistem rigid, nu oferă libertate, nu e flexibilă și-ți dă, așa, un sentiment de derizoriu. Sunt mulțumită că aniiăștia de facultate în care am pictat, am făcut chestii de artă plastică mai mult, au contat pentru chestiile alternative, expoziții, oportunități să vorbești cu artiștii, reviste, internet, am avut și o bursă în Anglia și asta a fost o chestie importantă, edificatoare. La urma urmei, drumul meu a depins de ce m-a interesat pe mine și ce-am căutat eu dar nu pot să

spun că facultatea m-a ajutat să ajung la anumite păreri, mai mult a fost, așa, o chestie de context. **Oana Toderică**, *pictură murală, anul IV*

VI Dorințele și așteptările

În ceea ce privește arta, în ceea ce privește lucrurile pe care arta ar trebui să ți le ofere ție și celorlalți...

Pentru devenirea mea ulterioară, și dacă ceilalți mă vor numi artist, cel mai groaznic lucru care mi s-ar putea întâmpla ar fi să ajung să fiu mulțumit de mine, asta ar însemna plafonarea, adică să cred la un moment dat nu că am descoperit ceva dar că am ajuns pe un tărâm unde mă simt sigur și pot crea ca o mașină de atunci încolo. Dar, nu știu, cred că am prea mult întrebări în cap ca să se întâmple acest vis urât. **Alexandru Grigoraș**, *foto-video-multimedia, anul IV*

Vroiam să fac materiale care să fie văzute de întreaga lume, cam asta era ideea. Acum ideea e aceeași numai că s-a schimbat « de ce-ul », « pentru ce-ul ». De unde vroiam să merg cumva pe același stil, acum vreau să merg pe aceeași imagine și s-o întorc, să arăt că nu este bine, că este greșit, să încerc să schimb o mentalitate. **Bianca Simionescu**, *foto-video-multimedia, anul III*

Să-mi continui drumul așa cum l-am văzut eu până acum, să fac arta care-mi place, să-mi găsesc sprijinul și să merg mai departe, indiferent de vicisitudini.

Oana Toderică, *pictură murală, anul IV*

Mi-aș dori, în primul rând să-mi clarific unele idei pe care am pornit, să le documentez mai bine, să-mi găsesc niște direcții pe care voi merge înainte și poate să ajung la un anumit nivel unde vor fi ascultate acele idei, să ajung să fie receptate ideile mele de către un public. **Oana Nicuță**, *pictură murală, anul IV*

Și ce ar putea să fie groaznic ar fi să nu reușesc niciodată să arăt unui public foarte larg ce-am de spus. Adică pentru asta trăiesc, chiar cred că am ceva de spus și vreau să-i fac și pe ceilalți să spună ce-au ei de spus, cu siguranță fiecare are ceva de spus și nu se rezumă doar la farduri și Coca Cola. **Bianca Simionescu**, *foto-video-multimedia, anul III*

Există o colaborare între cei din generația noastră. Poate că am putea face ceva mai departe, poate am putea dezvolta arta în Iași, să modernizăm facultatea, să atragem persoane care ar putea fi interesate, să facem un mediu bun de lucru. Cred că am putea face ceva ce încă nu ni s-a oferit. **Alexandra Andriescu**, *grafică, anul II*

VII Viitor...

N-am stat niciodată să mă gândesc la ce-o să urmeze. Ce-o să vină, o să vină pe parcurs. Adică e o chestie care atât de puțin depinde de mine și atât de mult depinde de lucrurile care mă înconjoară încât refuz să mă gândesc.

Mi se pare absurd să întreb ce vei face pe viitor fiindcă e un pas important și nu poți să-l stabilești cu un an înainte. Ce vei face la anul pe vremea asta e un lucru mare, se va întâmpla ceva mare, ceva important, nu știu, intri în « real life ».

Pe lângă chestiile astea de bază pe care oricare le vrea, oricine vrea să i se ofere posibilitatea să găsească, să meargă, să vadă, să..., oricine vrea asta, oricine vrea, dar pe lângă astea, un lucru care să vină în mod special de la mine, nu știu, nu pot să mă exprim acum, chiar nu-mi dau seama. **Lavinia German**, *foto-video-multimedia, anul IV*
Tot timpul îți faci impresii, ai vrea ca lucrurile să fie într-un anumit fel, dar adevărul o să fie undeva la mijloc. Poate mai încolo o să vedem. Poate o să-mi aduc aminte de un interviu și acum sunt profesor de desen undeva la țară, pictez floricele și am o nevastă și trei copii. **Eugen Pop**, *pictură, anul III*

Merg pe premisa că, chiar dacă dau greș în ceva, chiar dacă mi se închide o ușă în nas, o să mi se deschidă alte două. **Mădălina Băncilă**, *foto-video-multimedia, anul III*

Simt cum atât de repede au trecut anii încât m-am trezit în momentul ăsta și nu știu, mă simt undeva la o răscruce de drumuri, trebuie să aleg și în momentul ăsta mi-e greu, nu știu un răspuns clar. **Adrian Stoleriu**, *pictură murală, anul IV*

După ce termin facultatea și fac și masterul, după aceea chiar nu știu ce se va întâmpla. Oricum, după aceea trebuie să-mi găsesc și eu un post dar nu știu dacă îl voi găsi în domeniul meu. **Andreea Năsoi**, *pictură murală, anul IV*

Nimic nu e clar, nu poți spune nimic cu exactitate. **Mihaela Știrbu**, *pictură murală, anul IV*

Grupul H.arta, care are ca principal proiect conducerea spațiului H.arta din Timișoara, este constituit din Maria Crista, Anca Gyemant, Rodica Tache.